

Arrest

nr. 293 579 van 1 september 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 19 mei 2019 in België aan en dient op 21 mei 2019 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 22 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 250 758 van 10 maart 2021.

1.2. Op 25 maart 2021 dient de verzoekende partij een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Op 27 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing niet-ontvankelijk (volgend verzoek).

1.3. Op 5 juli 2021 dient de verzoekende partij een derde verzoek tot internationale bescherming in. Op 4 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing niet-ontvankelijk (volgend verzoek).

1.4. Op 24 augustus 2021 dient de verzoekende partij een vierde verzoek tot internationale bescherming in. Op 10 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing niet-ontvankelijk (volgend verzoek). Het beroep hier tegen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 289 755 van 5 juni 2023.

1.5. Op 18 januari 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten,

naam : S. (..)

voornaam : S. (..)

geboortedatum : (x.x.2002)

geboorteplaats : Shonkray

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11.03.2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen inzake het verzoek om internationale bescherming

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming bij Dienst Vreemdelingenzaken last te hebben van een depressie en psychologische Problemen. Voorts verklaarde betrokkene tijdens zijn vierde verzoek om internationale bescherming bij Dienst Vreemdelingenzaken gehoorproblemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2,

b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de précaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan - Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is in Afghanistan, blijkt heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

Betrokkene verklaarde voorts tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming bij Dienst Vreemdelingenzaken last te hebben van een depressie en psychologische Problemen. Voorts verklaarde betrokkene tijdens zijn vierde verzoek om internationale bescherming bij Dienst Vreemdelingenzaken gehoorproblemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesamenvatting herneemt de verzoekende partij haar middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en formuleert zij een antwoord op het verweer in de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Zij stelt als volgt:

“Eerste en enige middel: schending van artikel 3 EVRM en zorgvuldigheidsplicht.

A.

Artikel 3 EVRM vermeldt uitdrukkelijk als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De landen die voormeld verdrag hebben geratificeerd dienen te allen tijde erop toe te zien dat de maatregelen die worden opgelegd geen schending uitmaken van de fundamentele rechten die zijn vastgelegd in voormeld artikel.

Dit artikel dient dan ook volgens the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (hierna afgekort als UNHCR) als volgt te worden geïnterpreteerd:

“A The Principle of Non-Refoulement Under International Refugee Law

Non-Refoulement Obligations Under International Refugee Treaties (i) The 1951 Convention Relating to the Status of Refugees and its 1967 Protocol.

5. The principle of non-refoulement constitutes the cornerstone of international refugee protection. It is enshrined in Article 33 of the 1951 Convention, which is also binding on States Party to the 1967 Protocol. Article 33(1) of the 1951 Convention provides:

“No Contracting State shall expel or return (“refouler”) a refugee in any manner whatsoever to the frontiers of territories where his [or her] life or freedom would be threatened on account of his [or her] race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion.”

(...)

7. The prohibition of refoulement to a danger of persecution under international refugee law is applicable to any form of forcible removal, including deportation, expulsion, extradition, informal transfer or “renditions”, and non-admission at the border in the circumstances described below. This is evident from the wording of Article 33(1) of the 1951 Convention, which refers to expulsion or return (refoulement) “in any manner whatsoever”. It applies not only in respect of return to the country of origin or, in the case of a stateless person, the country of former habitual residence, but also to any other place where a person has reason to fear threats to his or her life or freedom related to one or more of the grounds set out in the 1951 Convention, or from where he or she risks being sent to such a risk.

8. The principle of non-refoulement as provided for in Article 33(1) of the 1951 Convention does not, as such, entail a right of the individual to be granted asylum in a particular State. It does mean, however, that where States are not prepared to grant asylum to persons who are seeking international protection on their territory, they must adopt a course that does not result in their removal, directly or indirectly, to a place where their lives or freedom would be in danger on account of their race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion. As a general rule, in order to give effect to their obligations under the 1951 Convention and/or 1967 Protocol, States will be required to grant individuals seeking international protection access to the territory and to fair and efficient asylum procedures

(...)”

(eigen onderlijning)

Uit het voorgaande kan duidelijk worden afgeleid dat het verbod op refoulement op elke vorm van verwijdering van toepassing is. Het non-refoulementprincipe dient dus niet alleen te worden onderzocht wanneer een persoon wordt verwijderd naar zijn land van herkomst, maar ook in het geval wanneer een persoon zou worden verwijderd naar het land van vorige gewone verblijfplaats en/of elke andere plaats waar een persoon reden heeft om te vrezen voor bedreigingen te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

B.

Het principe van zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de minister de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie RvV nr. 224 105 van 18 juli 2019).

C.

Toepassing van voormelde principes in het onderhavige geval

Verzoeker wenst op te merken dat momenteel in Afghanistan zijn *élémentaire* mensenrechten niet zouden worden gerespecteerd en dat zijn verwijdering naar Afghanistan een schending en/of minstens een reëel risico van schending van artikel 3 EVRM inhouden.

De machtsovername door de Taliban van 15 augustus 2021 betekent voor verzoeker dat hij nergens meer veilig is in Afghanistan en dit vooral te maken heeft met het persoonlijke geschil dat verzoeker heeft met de Taliban. De DVZ heeft met de gevolgen hiervan en de werkwijze van de Taliban zoals deze genoegzaam bekend is geen rekening gehouden. De DVZ dient nochtans met elk relevant gegeven waarover hij beschikt, ook al wordt dit niet door de verzoeker van de internationale bescherming medegedeeld, rekening te houden. Dat een profiel als verzoeker nergens meer veilig is in Afghanistan blijkt nochtans uit het rapport van COI van augustus 2022. In dit rapport wordt uitdrukkelijk als volgt medegedeeld:

1.5.1. Taliban attitudes and public statements

Sources interviewed in November 2021 described a negative narrative among Taliban members, and in parts of Afghan society, regarding Afghans who leave Afghanistan.⁴⁵³ According to an Afghan human rights expert, people leaving were seen as lacking Islamic values or being on the run from things they had done. On the other hand, the source noted, the Taliban prioritised passports for labourers working abroad, indicating that they might understand the economic aspect, although they are also aware of the fact that many abroad disagree with them.⁴⁵⁴ An Afghan law professor described two narratives of the Taliban on persons leaving Afghanistan to live in Western countries. In one narrative people fled due to poverty and it had nothing to do with fearing the Taliban, but they were attracted by the economically better life in the West. The other narrative was about the elites that left, they were not seen as 'Afghans', but as corrupt 'puppets' of the 'occupation', and as opposed to the population. They were considered to lack 'roots' in Afghanistan, so as soon as 'the foreigners' left, they took this group with them. This narrative could also include, for example, activists, media workers and intellectuals, and not only former government officials. According to the source, these narratives also existed among the general population, as there was an anger towards the previous government and elites due to corruption and failures.

The Afghan law professor further stated that the Taliban often said that a 'good Muslim' would not leave and that many who left for the West were not 'good enough Muslims'. They could further state that people might leave out of poverty, but if anyone is unhappy with the situation it is due to a weakness of those people's faith and so they do not want to live under Islamic rule. Dr. Andrea Chioyenda and Dr. Melissa Kerr Chioyenda, anthropologists at Zayed University, described a similar narrative of people wanting to leave not being 'the right kind of person' and not perceived as 'good Muslims'. However, they separated the tradition of Pashtun men going abroad for periods to work, which is an old tradition, from people who go abroad and stay in non-Muslim countries - which is not 'the right way to do it'. They further stated that in rural Pashtun areas a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and also persons having Western contacts. An independent analyst stated that he had seen a social media post from a prominent Taliban social media influencer that people who left for the West, did so because they were Western-minded and did not like an Islamic system. The analyst had, however, not seen anything in the Taliban statements that a person seeking asylum in the West should be prosecuted, but added that the Taliban were sceptical of the West. In a report based on interviews with Afghans returning to Afghanistan from Sweden before the Taliban takeover in 2021, the researchers noted several accounts of a stigma of being returned, and a common perception that a person must have committed a crime to be deported, or that people returning from Europe were 'loaded with money'. Out of fear of being harassed or robbed, some did not disclose that they were returnees. Another perception was that 'returnees could be contaminated with Western ideas and values', undermining the Islamic faith and generating mistrust.

Taliban officials repeatedly called on Afghans to return to Afghanistan, including former politicians, military and civil leaders, university lecturers, businessmen and investors. Taliban senior officials further called on the thousands of Afghans who fled after the takeover to return, as well as all Afghans living abroad and former opponents to the Taliban.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker al vóór de machtsovername van de Taliban de medewerking met hen had geweigerd en Afghanistan om deze reden in 2016 is gevlucht.

Uit het voormelde COI-rapport van augustus 2022 blijkt trouwens dat elke Afghaan die is gevlucht wordt geacht een slechte moslim te zijn met alle gevolgen van dien (zie p.50 e.v. van COI-rapport augustus 2022). Des te meer als een Afghaan zoals verzoeker verwikkeld is in een geschil met de Talibansleden (zie p.55 van COI-rapport augustus 2022).

De vrees van verzoeker is dan ook terecht, omdat Taliban zeer wraakzuchtige organisatie is. Uit de objectieve bronnen blijkt dan ook dat er na de machtsovername door de Taliban verslechtering van mensenrechtensituatie in Afghanistan is. Zo kunnen de Taliban-strijders op eigen initiatief handelen, aangezien ze geen straf of consequenties kunnen ondergaan. De vertegenwoordigers van de Taliban hebben trouwens toegegeven dat hun strijders inderdaad niet altijd conform het officiële beleid van de Taliban handelden, maar eerder uit persoonlijke wraakzuchtigheid.

Verder dient eveneens te worden opgemerkt dat de Afghanen die lange tijd in het buitenland hebben gewoond zoals verzoeker door de Taliban als 'verwesterd' worden beschouwd. Dit betreft voor verzoeker een bijkomend probleem. Afghanen die als 'verwesterd' worden beschouwd, lopen het risico te worden bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de Taliban. De Taliban verdenkt de mensen die terugkeren van westerse waarden te importeren of worden als 'buitenstaanders' of spionnen beschouwd. Verzoeker vreest dan ook dat hij ook hierdoor zou worden gevisieerd met als gevolg dat hij zeer strenge straffen zou moeten ondergaan en/of zou worden geëxecuteerd.

Verschillende objectieve bronnen geven aan dat de Taliban een strikte interpretatie heeft van de Sharia, en dat ze een strenge controle uitoefenen op het dagelijkse leven van de Afghanen door de strenge straffen en executies (stuk 3). De Taliban voert hudud- straffen uit. De hudud-straffen variëren van openbare zweepslagen tot openbare steniging tot de dood, amputatie van handen en kruisiging. Hudud-misdaden kunnen niet worden vergeven door het slachtoffer noch door de staat. De straffen moeten bovendien in het openbaar worden uitgevoerd om de vermeende dader die zonder enig duidelijk noch eerlijk proces wordt veroordeeld te kunnen vernederen door deze hudud-straffen.

Verder blijkt uit het EASO-rapport van januari 2022 en uit het COI-rapport van augustus 2022 dat de Taliban geen afstand heeft genomen van hun voormelde hudud-straffen die voortvloeien uit de strikte toepassing van de Sharia. Dienaangaande vermeldt het voormelde EASO-rapport als volgt (zie EASO-rapport januari 2022, p.16) :

"The Taliban did not announce in detail how they intend to govern Afghanistan, nor which type of political system they envisaged to adopt. Instead, there was a tendency to refer to Sharia as the legal system they were going to impose. During the first press conference after the takeover, Taliban spokesmen said that the Taliban had changed during the past 20 years in terms of experience, maturity and vision, but that Afghanistan was still a Muslim nation and that there would be 'a strong Islamic government'. The Taliban also announced that they intended to act on the basis of their principles, religion and culture, and emphasised the importance of Islam and that 'nothing should be against Islamic values'. The same day, 17 August 2021, senior Taliban member Waheedullah Hashimi told Reuters that 'we will not discuss what type of political system should we apply in Afghanistan because it is clear. It is sharia law and that is it'. Political analysts commenting the issue claimed that the ideal state of the Taliban was highly centralized with laws and policy being implemented nationwide. After the announcement of the interim-government, the Taliban did not give any time indications on how long it would hold office or on what constitutional basis it would function. On 28 September 2021, the Afghan Ministry of Justice published a statement in which the acting Minister of Justice was said to have indicated to the Chinese ambassador that provisions from the constitution of the King Mohammad Zahir era would be enacted temporarily, except for content contradicting Sharia law or principles of the Islamic Emirate'. After the takeover the Taliban did not indicate that they would hold elections. However, the official spokesperson for the Taliban's Qatar office, Suhail Shaheen, did not fully exclude this possibility as he told Voice of America's (VOA) Urdu Service that the issue of elections would be determined when drafting a new constitution. On the other hand, the Taliban have previously repeatedly rejected the idea of forming a government based on elections. In the above-mentioned interview with Reuters, senior Taliban member Hashimi said that 'there will be no democratic system at all'. According to an article by United States Institute of Peace (USIP), the interim government was 'modelled on the same system' as in the 1990s with both a spiritual leader and a prime minister heading the government. Looking at its decision-making structure, the announced emirate could be described as a religious theocracy ruled by the commander of believers and supreme leader Mullah Haibatullah Akhundzada who has had the authority over the Taliban's political, religious and military affairs since 2016. On 31 October 2021, after years of absence from public view and rumours of being deceased, Akhundzada appeared in public and held a speech in Kandahar city. "

(eigen onderlijning)

De interpretatie van de Sharia door de Taliban is de meest brutale van heel de wereld. De huidige Afghaanse overheid, m.n. de Taliban legt straffen op die nergens anders in de (islamitische) wereld voorkomt (stuk 4).

Verder, dient te worden opgemerkt dat het principe van zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de minister de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens

van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie RvV nr. 224 105 van 18 juli 2019). Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar de DVZ geen rekening heeft gehouden met de huidige veiligheidssituatie van Afghanistan.

Het EASO-rapport vermeldt eveneens als volgt :

“An Afghan journalist suggested that the Taliban had not changed since the 1990s, and that the virtue and vice squads were trying to operate away from the eyes of (especially Western) media.

(...)

Although it was difficult to determine whether reported atrocities were systematic or not, there was reportedly room for Taliban fighters to act on their own initiative as they did not seem to face punishment or any consequences. Taliban representatives made statements in which they acknowledged that Taliban fighters sometimes did not act in line with the official policy because of personal enmities and desire for revenge. In some cases, the Taliban claimed that they would punish members acting against the official policy, that they would establish commissions to prevent unwanted behaviour, and remove problematic members from military ranks. Furthermore, they declared a ban on arbitrary military operations and courts' by Taliban members and stated that they were willing to create five sub-commissions to apply these measures in all provinces. However, as noted by sources interviewed by EASO there were no reports of Taliban fighters being punished or facing other consequences for misconduct¹⁹⁰, except for an instance in October 2021 when Taliban spokesperson Zabihullah Mujahid stated that two people involved in a shooting at a wedding had been arrested, without clarifying whether these persons were Taliban fighters or not. Patricia Gossman, associate director for the Asia division of Human Rights Watch, told Radio Free Europe/Radio Liberty (RFE/RL) that there were many reports of people being arrested 'purely for having any association with the former security forces and family members being interrogated or beaten by Taliban looking for former officials', and that those carrying out such abuses appeared to have been given a 'free hand' while top-officials denied such events taking place.

(...)

1.5 Justice system

Under the previous government, Afghan jurisdiction was based on three parallel and overlapping systems or sources of law: formal statutory law, tribal customary law, and Sharia law. The Taliban administered shadow Sharia courts for years , and they were welcomed by many due to dissatisfaction with the justice system provided by the Afghan state.

For more information on the shadow justice structures before the takeover, see EASO's report: Afghanistan. Criminal law, customary justice and informal dispute resolution.

In an article by RFE/RL of 8 September 2021, several experts were consulted on the coming judicial structure under the Taliban. The coming justice system was believed to be a continuation of the established shadow courts which were identical to the judicial system of the former government, with both criminal and civil courts on district and provincial level, as well as a supreme court.

The shadow court system was overseen by the head of the Taliban's judicial commission, Abdul Hakim Ishaqzai, who also headed the shadow supreme court. Ishaqzai was appointed to an equivalent function within the structure of the announced interim government and was appointed Minister of Justice on 7 September 2021. The Telegraph reported that shadow judges took positions within the justice system of the former government. In mid-October 2021 a new Supreme Court was reportedly established.

In the Taliban's transition from an insurgency to a government, Afghanistan's justice system lacked an official constitution and official laws. In interviews to international media, judges and police officers said that the basis of their judgements and actions was Sharia law. However, implementing Sharia law opens up for variations according to some experts interviewed by FP and RFE/RL. Rana Osman, doctoral researcher at SOAS University of London, explained that to achieve some values and norms within Sharia law the methods of jurisprudence have been dependent on interpretation and 'implementation style', which could open up for the system to 'become an extension of the arm of power of an authoritative state'. Mahmood Mahroon, professor at Kabul University called the situation under the Taliban's shadow government 'completely arbitrary' and mentioned the lack of laws. Journalist Stefanie Gliniski stated that the Taliban were not great jurists, and that they viewed 'everything through their own clouded lens' as Sharia law leaves much open to interpretation and scholarship. Ashley Jackson told RFE/RL that there were 'some degree' of geographic variability in the functioning of shadow courts, especially for women and in processing more sensitive issues. Jackson referred to the influence of local customs and tribal structures, that seemed to be more present in the South-eastern parts of the country than in the Western parts.

AFP reported on the delay in judicial proceedings for some prisoners as the Taliban struggled to implement their justice system across Afghanistan. Awaiting the local judge in Panjwai district in Kandahar, Taliban fighters reportedly represented the whole justice system and were 'left to their own whims and understanding of the group's interpretation of Islamic law'. WSJ referred to court staff who stated that Kabul's new primary court did not hold trials, but hosted mediation for disputes. If compromises could not

be reached, case files were prepared for future hearing before a judge. There were also reports of judges, local leaders and other Taliban officials actively working with public order, security and solving disputes. For instance a judge, previously serving in a district shadow court in Ghazni, told FP that he was currently serving in the main court of Ghazni cit' together with four muftis. Furthermore, a local police officer in Chak district in Wardak told FP in October 2021 that a judge in the sharia court currently helped people solve their problems, and that bigger disputes were taken to the provincial court in Maidan Shar. An anonymous lawyer in Kabul referring to secondary information from another lawyer, told the legal news and research service JURIST that the Taliban were looking to hire judges and prosecutors and that they had already appointed prosecutors in some areas.

DW reported that the justice system had been 'radically changed' after the Taliban takeover and referred to public shaming for petty crime and public execution of a kidnapper as examples of punishments under Sharia law. However, as noted by journalist Sulaiman Hakemy in an opinion for The National, it was not always clear whether punishments were issued by a court or on the spot by Taliban fighters. Regarding DW's reports on public executions for instance, other sources did not report on 'public executions', but on an event of public display of four corpses in Herat. According to an article by AP, the Taliban announced that the four men had been caught in a kidnapping and were killed by the police during an exchange of gunfire. A second display of corpses took place in the Obe district of Herat Province on 5 October 2021, and Taliban officials said that the three men were killed after an attempted home theft. Neither reports on the instances of public shaming mentioned any court proceedings. According to Hindustan Times, the crimes of some of those subjected to public shaming were not known, and according to AP public shaming was revived by Taliban fighters. The Washington Post reported that Taliban fighters were undisciplined and sent people to prison on the slightest suspicion of illegal activity without legal counsel, 'languishing in cells until a formal judicial system is in place'.

Uit het bovenvermelde rapport blijkt derhalve duidelijk dat er sprake is van een willekeurig geweld.

Aangaande economische en humanitaire situatie van Afghanistan publiceerde United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs op 11 januari 2022 als volgt:

'We go into 2022 with unprecedented levels of need amongst ordinary women, men and children of Afghanistan. 24.4 million people are in humanitarian need - more than half the population. Years of compounded crises and under-investment have resulted in nearly four times the number of people in need of lifesaving humanitarian assistance compared to just three years ago.

The country is currently facing the second drought in four years, the worst of its kind in 27 years. As a result, Afghanistan now has the highest number of people in emergency food insecurity in the world - this is a terrifying 35 per cent increase from the same time last year. More than one in two children under-five is facing acute malnutrition and will be at risk of death if immediate action is not taken. The already overburdened health system is straining to survive numerous shocks, including due to the continuing impact of COVID-19, spikes in waterborne diseases, frustratingly persistent strains of polio and a sudden collapse in predictable financing that has kept the nationwide health infrastructure afloat. The economic crisis currently facing the country has sent prices skyrocketing, while simultaneously diminishing people's purchasing power. People are increasingly desperate, have exhausted nearly all coping mechanisms and have resorted to taking on unmanageable debt burdens and relying on dangerous coping mechanisms to survive. The situation of women and girls is particularly dire as their rights and opportunities have become increasingly restricted. The burden the people of Afghanistan have been forced to carry is far too heavy to manage alone.

Over the course of a tumultuous and unpredictable year, the humanitarian community has proven its capacity to scale-up to meet new needs, including in response to recurrent natural disasters, escalating conflict, the withdrawal of international forces and the shift in the governance structure. I am proud to say that despite the numerous challenges created by the worsening security environment and increase in overall need, humanitarian organisations have persistently proven their commitment to stay and deliver and increase overall reach. Non-Government Organisations (NGOs) remain the backbone of this response and I look forward to further investment in sustaining a vibrant and engaged NGOs and civil society sector in the year to come. In 2022, humanitarian organisations have an ambitious plan to reach 22.1 million people with life-saving multi-sectoral assistance.

In order to do this, the 2022 HRP requires \$4.4 billion. People's survival depends on the 158 dedicated humanitarian organisations operating in Afghanistan receiving sufficient financial resources to deliver. The consequences of late or inadequate funding are very real. Years of funding shortfalls have increasingly required humanitarians to try to do more with less and the limited rollout of complementary development assistance and sudden cessation of predictable development assistance have all been factors in the worsening outlook for 2022.

(...)"

European Union Agency for Asylum heeft op 10 januari 2022 eveneens het hiernavolgende gepubliceerd aangaande Afghanistan:

"Today, the European Asylum Support Office (EASO) published a Country of Origin Information (COI) Report on Afghanistan. The report is titled EASO COI Report Afghanistan: Country focus' and covers initial developments since the Taliban takeover on 15 August 2021. namely the Taliban's government formation, policy making and policy implementation, as well as the situation under Taliban rule for the general population and for some specific groups or profiles. Security incidents and violence related to resistance, insurgent groups, terrorism and similar elements have also been included, as well as information on the general humanitarian situation. The report does not cover events after 8 December 2021.

The Taliban takeover of Afghanistan has manifested itself with high degrees of variability across the country. Although an interim government has been announced, the implementation of formal policy and sharia law seems to differ. For instance, there are regional differences in girls' access to secondary education, and there have been reports on local Taliban leaders, as well as Taliban fighters, imposing their own perception of sharia law related to areas such as dress codes, cutting beards, women's freedom of movement, and women 's access to work. Such variability was also reported in Taliban fighters' adherence to the issued amnesty for persons affiliated with the former government, and in their response to demonstrations. There was also a reported uncertainty among the general population of which laws being in effect, making many conform with what they perceived as being in line with Taliban norms, such as wearing traditional clothing or women staying indoors, although such official regulations had not been issued.

The general security situation as regards conflict-related violence has changed in the country as the former government collapsed in mid-August 2021. There are reported pockets of resistance in some areas, and also reported clashes between the Taliban and the Islamic State Khorasan Province (ISKP). ISKP have also been attributed severe attacks against Shia Mosques, hospitals and other targets.

The humanitarian situation in the country has deteriorated since the Taliban takeover. Drought, international sanctions and the financial crisis have severely impacted the levels of food insecurity, children's access to education, and the access to medical care. The health care system is under pressure with shortages in funding, staff and medicines.

As the situation in Afghanistan evolves, EASO will continue to conduct COI research and publish on topics that are of particular relevance to international protection status determination for Afghan asylum seekers. Such information is crucial for the individual assessment of protection needs of asylum applicants, and for the ongoing development of a EASO country guidance note on Afghanistan. By developing such guidance, based on a common analysis of COI together with senior policy experts from Member States. EASO aims to foster higher levels of convergence in Member States' asylum decision practices.

In January - October 2021, Afghans lodged over 73 900 applications for international protection in the EU+, up by 91 % compared to the same period in 2020. In September, there was a peak - the highest since September 2016 - partly related to the evacuations from Afghanistan. In October, the number of applications declined from the September peak, but still remained high. Since August, Afghans have been the largest group of applicants in the EU+. The upward trend in applications has triggered a rise in decisions issued at first instance. Nevertheless, the number of decisions issued to Afghans was far lower than the number of Afghan applications lodged in the last few months. This resulted in an increase of Afghan cases awaiting a decision at first instance (especially recently lodged), which exceeded 61 700 at the end of October, the most since October 2017. Recent events in Afghanistan have had an impact on the EU+ recognition rate at first instance. After fluctuating between 45 % and 60 % earlier in 2021 and rising to 86 % in September, in October, the recognition rate for Afghans reached 91 %. Almost 80 % of all positive decisions in October granted refugee status and the remainder granted subsidiary protection, while the corresponding percentage was 46 % in the first 10 months in 2021. Formore information see EASO's Latest Asylum Trends page.

The report was drafted by EASO in accordance with the EASO COI Report Methodology, and was reviewed by the COI Units of the Belgian Office of the Commissioner General for Refugees and Stateless Persons, the Dutch Ministry of Justice, the Greek Ministry of Migration and Asylum, the Slovak Migration Office of the Ministry of Interior, the Swedish Migration Agency, as well as Landinfo - the Norwegian Country of Origin Information Centre.

The report can be downloaded from the EASO COI Portal. Further information on EASO COI and Country Guidance activities, including on Afghanistan, can be found on the EASO website."

(eigen onderlijning)

Human Rights Watch deelde op 1 maart 2022 op zijn website aangaande economische humanitaire situatie van Afghanistan als volgt:

"How serious is the humanitarian situation in Afghanistan?"

Since the US withdrawal and the Taliban takeover of Afghanistan in August 2021, the country has endured a deepening and increasingly deadly humanitarian crisis. Acute malnutrition is spiking across the country and 95 percent of households have been experiencing insufficient food consumption and food insecurity.

*At least 55 percent of the population is “expected to be in crisis or emergency levels of food insecurity” through March 2022, according to the United Nations. Humanitarian organizations have repeatedly issued warnings about the sheer scale of the crisis and how much worse it can get. Afghan children are starving to death nearly every day.
(...)”*

D.

De DVZ deelt in de nota met opmerkingen mee dat het EHRM belang hecht aan de algemene situatie van een land die afkomstig zijn uit de recente verslagen van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens. Uit de bovenvermelde citaten blijkt zodoende duidelijk dat verzoeker naar zeer recente objectieve bronnen verwijst om zijn Stelling te staven. Verzoeker verwees derhalve in zijn inleidende verzoekschrift en verwijst alsook in de onderhavige synthese memorie naar het rapport van Nansens van 2021, het rapport van European Country of Origin Information van 2022, het rapport van European Union Agency for Asylum van 2022, de nieuwsberichtgevingen van Foreign Policy, het rapport van VN-Bureau voor de coördinatie van humanitaire zaken van 2022 en het rapport van Human Right Watch van 2022. Deze rapporten zijn allen zeer objectief. Desondanks wordt door de DVZ in de nota met opmerkingen op dit alles niet geantwoord. Daarentegen, merkt de DVZ in deze nota met opmerkingen op dat Afghanistan veilig is en dat verzoeker dient terug te keren naar Afghanistan. Dit is zeer merkwaardig, want de DVZ verwijst zelf naar geen enkele (objectieve) bron om zijn Stelling te staven. De DVZ verwijst naar geen enkele (objectieve) bron, omdat geen enkel ernstige internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens deze Stelling van de DVZ bijtreedt. Afghanistan is niet veilig en momenteel ook zeer onstabiel. Sinds de machtsovername van Afghanistan door de Taliban (sedert augustus 2021) zijn er verschillende berichtgevingen geweest over het handelen van de Taliban t.o.v. de Afghaanse burgers. Hieruit kan derhalve geenszins enige stabiliteit worden afgeleid.

Verder, meent de DVZ eveneens dat verzoeker terug kan keren naar Afghanistan nu hij de talen van het land spreekt en aldaar opgegroeid is. Dienaangaande wenst verzoeker op te merken dat uit de bovenvermelde bronnen eveneens duidelijk blijkt dat Amerikanen en hun bondgenoten waaronder België in 2001 de Taliban van de macht hebben verdreven en ertegen oorlog hebben gevoerd.

De Afghaanse overheid die met de steun van Amerikanen en hun bondgenoten na 2001 hebben geregeerd, hebben dan ook een heel ander beleid gevoerd dan de Taliban. Hun beleid was geenszins dezelfde islamitische fundamentalistische religieuze idéologie als de Taliban. De Afghaanse overheid die na 2001 aan de macht kwam met de steun van Amerikanen en hun bondgenoten hebben meer dan 20 jaar (!!) een heel ander beleid gevoerd in Afghanistan dan de Taliban. Verzoeker werd dan ook opgegroeid onder deze Afghaanse overheid die na 2001 met de steun van Amerikanen en hun bondgenoten aan de macht kwam in Afghanistan. Verzoeker is geenszins opgegroeid onder het Taliban regime.

Het argument van de DVZ dat verzoeker aldaar is opgegroeid en dient terug te keren kan dan ook niet worden weerhouden. Verzoeker is geboren in 2002, zijnde dus tijdens de Afghaanse overheid die met de steun van Amerikanen en hun bondgenoten hebben geregeerd. Verzoeker heeft in 2016 Afghanistan verlaten, hij heeft derhalve nooit onder het Taliban-regime geleefd. Verzoeker heeft slechts horrorverhalen gehoord over het beleid van de Taliban. De vrees van verzoeker is derhalve volledig terecht en geloofwaardig, des te meer als uit verschillende nieuwsberichtgeving is gebleken dat de Afghanen net na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 zich vastklampten aan vertrekkende vliegtuigen en te pletter storten. Deze beelden staan nog in het geheugen gegrift. Meeste van die Afghanen konden zich waarschijnlijk niet inbeelden te moeten leven onder het gruwelijke regime van de Taliban. Dit is uiteraard ook voor verzoeker ondenkbaar, temeer nu hij sinds 2016 Afghanistan heeft verlaten en al een aantal jaren in België woont.

Er dient verder te worden opgemerkt dat de DVZ in de nota met opmerkingen enkel naar zeer oude arresten verwijst. De rechtspraak waarnaar door de DVZ wordt verwezen dateren allen van vóór de machtsovername van de Taliban, doch niet van na augustus 2021 waaruit zou kunnen worden afgeleid dat Afghanistan als veilig wordt aanzien om het profiel als verzoeker terug ernaar toe te sturen.

Uit het voorgaande blijkt derhalve dat de DVZ duidelijk niet gehandeld heeft conform artikel 3 ERM en de zorgvuldigheidsplicht. De DVZ heeft duidelijk geen rekening gehouden met de huidige veiligheidssituatie van Afghanistan en de beschikbare objectieve bronnen dienaangaande.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 September 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet

behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie van verzoeker in Afghanistan.

Aldus, kan worden gesteld dat gelet op de aangehaalde bronnen het begin van bewijs door verzoeker werd geleverd en dat dus het verwijderen van verzoeker naar Afghanistan een schending en/of minstens een reëel risico van schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

3.3. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In de bestreden beslissing wordt inzake artikel 3 EVRM het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan - Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land

spreekt, opgegroeid is in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

Betrokkene verklaarde voorts tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming bij Dienst Vreemdelingenzaken last te hebben van een depressie en psychologische Problemen. Voorts verklaarde betrokkene tijdens zijn vierde verzoek om internationale bescherming bij Dienst Vreemdelingenzaken gehoorproblemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM."

3.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij een persoonlijk geschil heeft met de taliban en dat zij door haar profiel nergens meer veilig is in Afghanistan, waar zij ook wijst op de machtsovername van de taliban, wijst de Raad erop dat verzoekende partij daarmee verwijst naar haar vluchtrelaas zoals uiteengezet in haar verzoeken tot internationale bescherming. Deze verzoeken werden echter allemaal afgewezen waarbij geoordeeld werd dat zij haar vluchtrelaas niet aannemelijk maakt. In zijn arrest nr. 289 755 van 5 juni 2023 heeft de Raad het beroep van verzoekende partij tegen de afwijzing van haar vierde verzoek tot internationale bescherming verworpen. De Raad overwoog ondermeer:

"Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat hij zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend na de machtsovername door de taliban en dat deze machtsovername een nieuw element uitmaakt. Verzoeker kan er evenwel niet mee volstaan louter te verwijzen naar de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan als gevolg van deze machtsovername, doch dient individuele elementen of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die van aard zijn aan te tonen dat zijn persoonlijke situatie in het licht van deze ontwikkelingen dermate gewijzigd is dat zijn kansen om in aanmerking te komen voor internationale bescherming hierdoor aanzienlijk groter zijn geworden.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij met betrekking tot zijn voorgehouden problemen met de taliban stelt dat "voordien door het CGVS [werd] gesuggereerd dat verzoeker elders in Afghanistan kan verblijven", doch dat dit niet meer mogelijk is na de volledige machtsovername door de taliban. Verzoeker gaat klaarblijkelijk uit van een verkeerde lezing van de beslissing van het CGVS over zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hierin wordt immers geen geloof gehecht aan zijn problemen met de taliban, in eerste instantie omdat verzoeker zijn verblijf in het district Sarkani, waar hij de bron van zijn vrees situeert, niet aannemelijk maakt en in tweede instantie omdat hij het lidmaatschap van zijn oom bij de taliban en zijn persoonlijke aanvaringen met de taliban door toedoen van deze oom niet aannemelijk maakt. Van enige (suggestie van) een mogelijkheid voor verzoeker om zich aan zijn voorgehouden problemen met de taliban te onttrekken door zich elders in Afghanistan te vestigen is in voormelde beslissing geen sprake. Zoals hoger aangestipt, heeft de Raad de beslissing en beoordeling aangaande verzoekers eerste verzoek bevestigd in zijn arrest met nummer 250 758 van 10 maart 2021.

Waar verzoeker verder in algemene zin verwijst naar de "verslechtering van de mensenrechtensituatie in Afghanistan" na de machtsovername door de taliban, zoals blijkt uit objectieve informatie, laat hij na deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken en concreet aan te duiden in welke zin zijn kansen om persoonlijk in aanmerking te komen voor internationale bescherming hierdoor aanzienlijk worden vergroot.

Daargelaten dat niet blijkt dat verzoeker ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) gewag heeft gemaakt van een vrees om door de taliban als 'verwesterd' te worden beschouwd omwille van zijn verblijf in het buitenland, kan aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"- i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting - wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in Een auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (Ministry of Communications and Information Technology) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting

of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele

beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Vooreerst benadrukt de Raad dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming geen duidelijk zicht wenst te bieden op zijn werkelijke regio van herkomst voor zijn komst naar Europa. Deze vaststelling wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn regio van herkomst en zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar Europa.

Met de loutere verwijzing in het voorliggende verzoekschrift naar zijn lange verblijf in het buitenland toont verzoeker niet in concreto aan dat dit hem dermate zou hebben veranderd dat hij thans verwesterd is of bij terugkeer naar Afghanistan als dusdanig zal worden beschouwd en om die reden zal worden gevisieerd door de taliban. Nu op basis van het resultaat van het leeftijdsonderzoek en verzoekers niet-betwiste verklaringen ongeveer drieënhalf jaar te hebben gedaan over zijn reis naar Europa dient te worden besloten dat verzoeker minstens vijftien jaar oud was op het moment van zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan eind 2016, kan worden aangenomen dat hij bij vertrek al grotendeels gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Wat de machtsovername door de taliban en hun strenge controle op het dagelijkse leven van de Afghaanse burgers betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en geen duidelijkheid verschaft over zijn regio van herkomst, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban als ‘verwesterd’ zal worden beschouwd en om die reden zal worden gevisieerd of vervolgd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij als vluchteling kan worden erkend omwille van het feit dat hij geruime tijd in het Westen heeft doorgebracht.”

Door opnieuw louter te verwijzen naar haar vluchtmotieven en de machtsovername van de taliban, maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft en niet zonder meer kon verwijzen naar de afwijzing van haar verzoek tot internationale bescherming. Verzoekende partij brengt geen gegevens aan die niet al werden beoordeeld en die een ander licht zouden kunnen werpen op de reeds gemaakte beoordeling.

Ook waar de verzoekende partij voorts betoogt dat er nog steeds sprake is van willekeurig geweld en daarnaast wijst op de economische en humanitaire situatie in Afghanistan, stelt de Raad vast dat hij in zijn arrest van 5 juni 2023 daaromtrent als volgt gesteld:

“In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).”

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general

poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoogt in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig deze bepaling kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk isgewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

De commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat zich heden in Afghanistan nog willekeurig geweld voordoet. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 6 februari 2023 neergelegde aanvullende nota. Gelet op deze geactualiseerde landeninformatie, is verzoekers betoog dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan niet dienstig, nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf verwijst naar, en citeert uit, het rapport van EASO van januari 2022 inzake de veiligheidsituatie, waarop de analyse van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing (onder meer) is gebaseerd.

Door in dit verband andermaal te verwijzen naar de vermeende positie van zijn oom binnen de taliban en zijn vrees om bij terugkeer door zijn oom te zullen worden vermoord, zonder dat hij daarbij zou kunnen rekenen op de bescherming van de Afghaanse overheid, brengt verzoeker geen elementen aan die enig uitstaans hebben met het willekeurig geweld bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek werd geoordeeld dat hij zijn vrees om te worden gedood door zijn oom niet aannemelijk maakt en dat de loutere herhaling van zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen geen nieuw element vormt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker doorheen zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming zijn herkomst uit het district Sarkani van de provincie Kunar niet aannemelijk maakt, noch dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op de mate van het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn vertrek uit Afghanistan, over zijn reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of hij afkomstig is uit of kan verblijven in een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst en verblijf geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsvername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.”

De verzoekende partij heeft, zoals blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest nr. 289 755 van 5 juni 2023 van de Raad, niet aannemelijk gemaakt dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met een onderzoek in het kader van artikel 48/4, §2, b) en c) van de vreemdelingenwet, in zoverre het gaat om een onderzoek naar de door de verzoekende partij aangehaalde elementen omtrent de vrees voor haar leven omwille van vervolging door in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet bedoelde actoren en omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan, met inbegrip van het aangevoerde risico omwille van verwestering.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet concreet aannemelijk op welke wijze de onderzoeksplicht van de verwerende partij betreffende haar vrees voor haar leven omwille van vervolging door in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet bedoelde actoren en betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan, met inbegrip van het aangevoerde risico omwille van de verwestering, in het licht van artikel 3 van het EVRM *in casu* ruimer zou zijn dan het onderzoek naar aanleiding van het verzoek tot internationale bescherming. Zij verduidelijkt niet welke elementen die zij aanbrengt, niet reeds werden beoordeeld in het kader van het verzoek tot internationale bescherming of op welke wijze de beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM betreffende haar vrees voor haar leven omwille van vervolging door in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet bedoelde actoren en betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan, met inbegrip met het aangevoerde risico omwille van de verwestering, *in casu* verschilt van de beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij wijst de Raad er nog op dat de door de verzoekende partij aangevoerde rapporten en/of aangevoerde omstandigheden betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan allen reeds beoordeeld werden door de commissaris-generaal en/of de Raad, minstens dat de verzoekende partij niet verduidelijkt welk nieuw relevant element betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan zij aanbrengt dat nog niet eerder door de commissaris-generaal en/of de Raad werd beoordeeld en waarmee de verwerende partij alsdan ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet over heeft gemotiveerd. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemaakte analyses van de commissaris-generaal en van de Raad niet langer actueel zouden zijn.

Uit niets blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog gegevens aanbrengt over haar persoonlijke of de algemene situatie in Afghanistan die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor de commissaris-generaal of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen en waarmee de verwerende partij alsdan gehouden was rekening te houden of over te motiveren. Door thans opnieuw gewag te maken van haar vrees voor vervolging en de veiligheidssituatie in Afghanistan, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij ondanks het reeds afgewezen verzoek tot internationale bescherming, alsnog genoopt was een nieuw onderzoek te voeren, omwille van voormelde omstandigheden, naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoekende partij maakt met haar betoog en door te blijven hameren op de veiligheidssituatie in Afghanistan niet aannemelijk dat de verwerende partij op dat vlak niet kon volstaan met een verwijzing naar de beslissing waarbij haar verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen.

3.6. De Raad stelt, gelet op voorgaande, vast dat in de bestreden beslissing derhalve terecht wordt gesteld dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld heeft dat de aangehaalde situatie niet onder het toepassingsgebied valt. De verwerende partij bekijkt zelf in hoeverre de socio-economische situatie in Afghanistan in hoofde van verzoekende partij een schending kan opleveren van artikel 3 EVRM. Er wordt aangegeven dat de situatie voor veel Afghanen precair is, maar slechts in zeer uitzonderlijke gevallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt en dat dit afhankelijk is van individuele factoren. Bijgevolg wordt de persoonlijke situatie van verzoekende partij belicht waarbij wordt vastgesteld dat het een jongeman betreft die één van de talen van Afghanistan spreekt, aldaar is opgegroeid en die blijk geeft van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, in Afghanistan een familienetwerk heeft dat haar kan steunen en over financiële middelen lijkt te beschikken waardoor er, naar het oordeel van verwerende partij, geen humanitaire overwegingen zijn die een verwijdering in de weg staan. Evenmin is er sprake van medische problemen die een terugkeer in de weg staan. Het standpunt van verzoekende partij dat er geen zorgvuldig onderzoek zou hebben plaatsgevonden kan niet worden bijgetreden.

In weerwil van de beweringen van verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de actuele socio-economische toestand en de invloed van de machtsvername door de taliban. Verzoekende partij brengt ook geen gegevens aan waaruit kan blijken dat de gemaakte beoordeling niet langer actueel is. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij in het kader van het bestreden bevel nog een diepgaander onderzoek zou moeten doen naar de situatie in Afghanistan. Zowel in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming als naar aanleiding van het terugkeerbesluit werd een individueel onderzoek gevoerd.

3.7. Waar verzoekende partij tenslotte nog kritiek uit op de motivering dat zij in Afghanistan is opgegroeid nu zij betoogt dat zij nooit onder het talibanregime is opgegroeid, wijst de Raad erop dat verzoekende partij op het ogenblik van haar vertrek uit Afghanistan minstens vijftien jaar oud was en aldus, zoals de Raad in zijn arrest nr. 289 755 van 5 juni 2023 heeft vastgesteld, mag aangenomen worden dat zij bij vertrek al grotendeels gevormd was door de Afghaanse waarden en normen. Minstens toont verzoekende partij niet aan dat zij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Met een verwijzing naar de machtswissel en het strikte beleid van de taliban doet verzoekende partij daaraan geen afbreuk. Verzoekende partij is opgegroeid in de Afghaanse maatschappij en spreekt één van de landstalen. Zij betwist evenmin aldaar nog een familiaal netwerk te hebben en over financiële middelen te beschikken. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij als volwassen jonge man die in Afghanistan is opgegroeid, één van de landstalen spreekt, een familiaal netwerk en financiële middelen heeft, en van voldoende zelfredzaamheid en autonomie heeft doen getuigen, niet aantoonde dat er omstandigheden voorliggen die ertoe leiden dat zij bij terugkeer onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

3.8. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

3.9. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing op foutieve vaststellingen steunt of op onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER